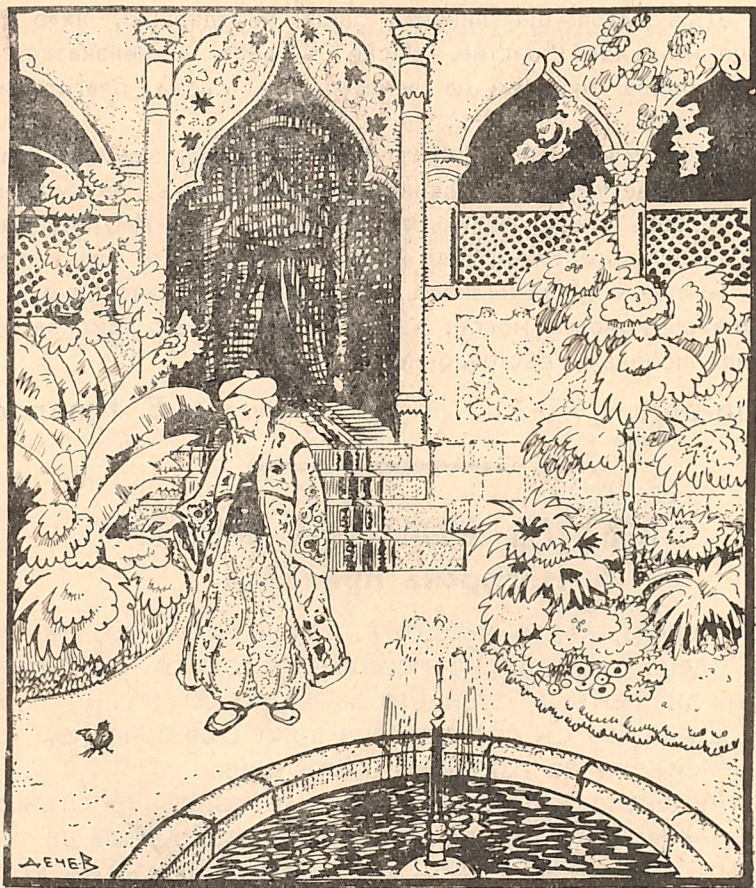

цѣлата тя се изпълни съ нѣкакво сладко чувство на нѣжност и страдание — непонятно и чудно, като далечнитѣ звукове на сладка мелодия.

Дълго седѣ така султанътъ, потопенъ въ своитѣ нерадостни размисли, до като розовата зора на изтока не му напомни, че скоро ще настѣпи утро. Тогава той бавно стана и трѣгна къмъ двореца.

Изведнѣжъ бързо му пресѣче пътя малка птичка, която съ силно чуруликане се хвърляше отъ една страна на друга, и безпокойно се въртѣше на едно и сѣщо мѣсто. Неволно султанътъ погледна въ това направление и видѣ по пѣтекката, до розовия храстъ, покритъ съ цвѣтове, малко голичко птиченце, очевидно паднало отъ гнѣздо. Съ жално цвѣрчене се биеше то въ земята, а бедната птичка се въртеше наоколо, нѣмайки сила